

## Toelichting op de lezing uit 1 Tessalonicenzen 4 : 13-18

De apostel Paulus onderhield tijdens zijn zendingsreizen per brief contact met de gemeenten die hij gesticht had. In die brieven ging hij in op problemen die er heersten in die gemeente en gaf hij antwoord op vragen.

Zijn brief aan de gemeente te Tessalonica ( Noord Griekenland) schreef hij rond het jaar 50 na Chr. Het is het oudste document dat in het Nieuwe Testament is opgenomen. Zelfs ouder dan de vier evangeliën. Begrijpelijk dat er voor de mensen die in Jezus waren gaan geloven nog veel onduidelijkheden bestonden.

Zo ook over de vraag: Wat is het lot van de gelovigen die zijn gestorven?

Paulus geeft daar in h 1 Tess. 4:13-18 antwoord op. Een antwoord dat voor ons ten dele onbegrijpelijk is.

Daarom is het goed het volgende te beseffen.

Paulus was in de veronderstelling dat Jezus spoedig op aarde zou wederkeren en dat dan het Koninkrijk van God zou aanvangen. Jezus zelf heeft mogelijk in die verwachting geleefd.

Met dat in gedachten heeft Paulus zich een beeld gevormd, en misschien wel een visioen gehad, over hoe dat zou plaatsvinden, en van daaruit schrijft hij aan de gemeente in Tessalonica.

Het is een beeld waar wij nog maar moeilijk in kunnen geloven met de kennis en wetenschap waar wij in onze tijd over beschikken.

Maar zonder je hoofd te breken over het 'hoe, wat en wanneer', bevat de brief van Paulus toch waardevolle geloofsmomenten, waar we elkaar mee kunnen troosten en bemoedigen.

Zoals: 'Dan zullen we altijd bij Hem zijn'.

1 Tessalonicenzen 4, 13-18 Laatste zondag - 24 november 2013 - Wehl  
(Ds. Arja Oude Kotte-de Boon)

**Thema: 'Geborgen in het licht '**

Gemeente,

Op deze laatste zondag van het kerkelijk jaar,  
voordat volgende week de Adventstijd begint  
en we ons gaan voorbereiden op het Kerstfeest,  
kijken we achterom, gedenken we onze overledenen,  
en lezen we verhalen over de eindtijd,  
zoals Paulus zich daar een voorstelling van maakte,  
en er een visioen over had.

Want niet alleen mensen gaan voorbij,

– ook de aarde zal voorbij gaan.

Daarover wordt in de bijbel geschreven,

en ook wetenschappers gaan daarvan uit.

De aarde en de mensen zijn vergankelijk.....

Moeilijke onderwerpen om over te praten,

ook voor een dominee,

maar wel een realiteit die voor een gelovige bij het leven hoort,

en daarom probeer ik er toch maar iets over te zeggen,

hoewel ik er nooit over uitgedacht raak.

Eens is de aarde ontstaan -

door God 'geschapen' leert de bijbel ons,

*'Er zij licht - laat er licht komen'*

dat zijn in de bijbel de eerste woorden die God spreekt.

En er kwam licht.....

*en hoe dat precies in z'n werk gegaan is is minder belangrijk  
dan dat God er op een of andere wijze bij betrokken was.*

En op een zeker moment verscheen de mens op aarde,

schiep God de Adam uit het stof der aarde, aldus het bijbelverhaal,

En ook daarvan geldt:

*niet het hóe, maar het dàt is wat ertoe doet voor wie in God gelooft.*

God stond aan het begin

en Hij zal er ook zijn aan het einde.

Zó is zijn Naam: Ik zal er zijn! - Toen, nu en dan - de alpha en de omega.

De Eerste en de Laatste, God is de Eeuwige,

dat wil zeggen dat Hij niet gebonden is aan de aarde en de tijd,

De aarde en de tijd behoren bij de mens,

De eeuwigheid is aan God.  
Voor wie in God gelooft, zegt:  
Het gaat niet over het einde, maar over een nieuw begin.  
De bijbel spreekt over 'de opstanding van de mens' ,  
de nieuwe mens....  
en over de eerste aarde die voorbij zal gaan,  
en het komen van een 'nieuwe hemel en een nieuwe aarde'.

Ik kan mij daar met mijn menselijke, beperkte vermogens niets bij voorstellen;  
en niemand van ons waarschijnlijk.  
Er wordt dan ook in beelden over gesproken,  
een bruilofsfeest, een feestelijke maaltijd,  
een leven zonder tranen en verdriet,  
zonder ziekte, zonder wapens,  
een bestaan van enkel liefde, vreugde en licht.....  
al die dingen waar wij hier op aarde zo ontzettend naar kunnen verlangen.  
De nieuwe hemel en de nieuwe aarden verbeelden:  
een leven met God! Hij zal tussen de mensen wonen.  
Hoe dat zal zijn? We weten het gewoonweg niet.  
Paulus noemt het: *ons kennen schiet te kort.....* (schrijft P. in zijn brief aan de  
gemeente in Korinthe.

Kunnen we er dan niets over zeggen?  
Ik denk het wel .....  
dat het helemaal anders zal zijn dan ons leven hier en nu.  
Wat er in ieder geval niet meer is, is 'de tijd'  
De tijd hoort bij de eerste aarde,  
met zijn zon en zijn maan, die het licht en het donker bepalen.  
Wie sterft is 'uit de tijd' zeggen we daarom .  
Maar bij God - die eeuwig is - hoort 'de eeuwigheid'.  
daar vloeien verleden, heden en toekomst in elkaar.  
'*Duizend jaar zijn er als een dag, en een dag als duizend jaar.*'  
In die eeuwigheid is ook geen aarde met een lengte en een breedte en een hoogte,  
de eeuwigheid gaat niet over ruimte en tijd,  
de eeuwigheid is een 'volmaakte kwaliteit'-  
daar is ongebroken vrede, volmaakte liefde, een en al goedheid, en enkel licht.

Dat is voor ons niet te bevatten,  
een totaal nieuwe leefwijze: noem het maar de hemel!  
De vraag of een mens daar direct heengaat na zijn sterven  
is dan niet van belang.  
Als tijd en ruimte geen deel uitmaken van 'eeuwig leven'  
dan is de vraag naar het hoe en wanneer een verkeerde vraag.

Bij geborgen-zijn in Gods eeuwigheid,  
zijn tijd en ruimte niet aan de orde.  
want die bestaan daar niet.  
Met vragen daarover kom je er dan ook niet,  
met geloof kom je er misschien iets dichterbij!

De bijbel leert mij dat de geschiedenis van de aarde  
uitloopt op het Koninkrijk van God,  
het koninkrijk der hemelen. een Rijk van vrede en recht.  
Een situatie van louter licht,  
'licht uit licht en duisternis' zijn de woorden uit een oud lied.  
Het zijn allemaal beelden voor wat met woorden niet te benoemen is:  
Die beelden sluiten aan bij diepe verlangens, die leven in onze ziel,  
verlangens naar volmaaktheid, goedheid, schoonheid, oprechtheid.....

'Maar dat Rijk van God is niet alleen toekomstmuziek', zegt Jezus,  
'het is ook al onder ons aanwezig',  
daar waar geleefd wordt op de wijze waarop Jezus zelf het ons voorleefde.  
Voor wie er oog voor heeft, is het hier en daar al zichtbaar.  
Hoewel we nog volop leven we in de winter van de wereldgeschiedenis,  
- er zijn zoveel plekken op deze aarde  
- waar de kou van de liefdeloosheid en het ongeluk vanaf straalt,  
toch, komt eens die grote zomer .....

En je bent een gelukkig mens als je erin kunt geloven.  
En als je het niet kunt geloven,  
dan mag je het toch hopen?

Paulus verwachtte dat Rijk op korte termijn,  
Jezus zelf waarschijnlijk ook.  
Maar zo snel ging dat niet - tenminste niet naar aardse begrippen,  
Misschien heeft dat wel te maken met Gods begrip van tijd.  
We wachten nog steeds,  
we geloven, zingen erover, hopen erop.....

Het vraagt echter wel wat van je om dat geloof en die hoop levend houden,  
uithoudingsvermogen! Een lange adem.....  
vaak moet je boven jezelf, je twijfels, je onrust, uitzingen.  
Het wachten kan je in onzekerheid en verwarring brengen.  
Het wachten kan je ook moedeloos en ongeïnteresseerd maken,  
Wachten stelt je geloof op de proef.  
Woorden om elkaar te bemoedigen zijn dan nodig.  
Woorden b.v. zoals we die vandaag van Paulus horen en .

De wereld is onderweg naar Gods toekomst,  
De weg is lang, gemeten in aardse tijd,  
Maar eens zal de tijd stil staan  
Paulus stelt het zich als volgt voor:

'Wanneer het signaal gegeven wordt,  
de aartsengel zijn stem verheft en de bazuin van God weerklinkt,  
zal de Heer zelf uit de hemel neerdalen'.  
Alweer geloofstaal - beeldtaal -  
waardoor je je mag laten troosten en inspireren.  
Dan vangt de eeuwigheid aan,  
een nieuwe hemel en een nieuwe aarde,  
en niemand kan ons zeggen  
of dat eeuwige leven voor onze dierbare overledenen al begon,  
toen zij 'uit de tijd' raakten en 'loskwamen van deze aarde'.  
Er zijn wel boeken over geschreven,  
maar het blijft altijd speculeren.

Maar God weet het en dat is ons genoeg.  
Het is meer dan genoeg te geloven  
dat ik mij na dit leven mag toevertrouwen  
in de liefdevolle handen van de Eeuwige.  
'In zijn licht zien wij licht. ' (Ps. 36:10)  
In dat licht zijn onze doden geborgen,  
waar ook de opgestane Jezus is,  
die genoemd wordt: 'het licht der wereld'.

'Troost elkaar met deze woorden!'

Amen.